Книга Мудрости 16

Єгипетське ідолопоклонство 1-4; гадюки у пустині 5-14; вогонь 15-19; манна 20-29

1 Тому справедливо були вони покарані подібними створіннями, | коли то їх мучила безліч докучливих животин.

2 Своєму ж народові ти, замість тієї кари, добро діяв | і, щоб задоволити їхнє жадібне бажання, | дивну поживу зготував - перепелиць!

3 Отак одні, що хотіли їсти, | збридившися насланими животинами, | навіть природну охоту до їжі втратили, | другі ж, зазнавши короткочасної нестачі, | скуштували неабиякої страви.

4 Адже треба було, щоб отих гнобителів неминуче спіткала нестача, | а цим тільки показати, яких мук зазнали їхні вороги.

5 Бож як прийшла й на них страшна звірів лють, | і вони гинули від укусів в'юнких гадюк, | то не до кінця простягся гнів твій.

6 Вони для остороги були стривожені на час короткий, | і мали знак спасіння - на пам'ятку про заповідь твого закону;

7 бо хто повертавсь до нього, спасався - не тим, що бачив, | але тобою, Спасителю всього.

8 Тим так само довів ти нашим ворогам, | що ти рятуєш від усякого лиха.

9 Бо їх губили сарани та мух укуси, | і не знайшлося ліків, щоб їх врятувати, | тому, що заслужили, щоб їх карали ці животини.

10 Твоїх же синів не подолали навіть зуби гадюк отруйних, | бо твоє милосердя допомогло їм і врятувало їх.

11 Щоб вони пригадали собі твої слова, кусали їх гадюки, | але й вони негайно видужували, | щоб не впасти в глибину забуття | і не були позбавлені твоєї добродійности.

12 Бо ні зілля, ані припарки їх не вилікували, | лише твоє, Господи, слово, що всіх ізціляє.

13 Ти бо маєш владу над життям та смертю. | Ти зводиш до воріт аду й виводиш звідти.

14 Людина ж у своїй злобі може вбити, | однак духа, що вже вийшов, не може назад привернути, | ані звільнити душі, яку ад прийняв.

15 Уникнути руки твоєї - неможливо!

16 Нечестивих, які відмовлялись тебе пізнавати, | твоє сильне рамено карало; | на них спали небувалі дощі, градобій, зливи нестримні, | і пожер їх вогонь.

17 Та найдивнішим було те, що в воді, яка все гасить, | вогонь іще більшої набирав сили, | бо природа за праведних воює.

18 Часом бо полум'я ставало лагіднішим, | щоб не спалити тварин, що були послані на нечестивих, | а й вони самі, бачивши те, збагнули, що їх переслідує суд Божий.

19 А часом і серед води воно понад силу вогню палило, | щоб знищити врожай безбожної країни.
20 Натомість, народ твій ти годував ангельською поживою, | зсилав їм хліб готовий з неба, без утоми, | що міг був дати всяку насолоду, підхожий усякому смакові.
21 Так допомога твоя виявляла супроти дітей твою ніжність: | відповідно до бажання того, хто нею живився, | вона перетворювалась на те, чого хто хотів.
22 Сніг і лід витримували вогонь, не топились, | щоб знали, що тільки урожай ворогів | пожирав вогонь, що палив посеред граду | й посеред зливи блискав;
23 а щоб праведники мали чим живитись, | зрікався він навіть своєї властивої сили.
24 Творіння бо, слухняне тобі, Творцеві, | набирає на силі для кари грішникам, | попускає ж на благо тим, які покладаються на тебе.
25 Тим то й тоді, прибираючи різного вигляду, | воно служило твоїй щедрості, яка все живить, | відповідно до бажання тих, що відчувають нестачу,
26 щоб твої, Господи, улюблені діти знали, | що не плоди різнородні прогодовують людину, | а слово твоє зберігає тих, які в тебе вірять.
27 Бо те, що вогнем не могло бути знищене, | топилося відразу - нагріте слабким промінням сонця,
28 щоб було відомо, що, дякуючи тобі, треба випереджувати сонце | і перед тим, заки на світ благословиться, молитись тобі.
29 Надія бо невдячного, мов іней зимовий, розтане, | і розплинеться, наче вода, що не до вжитку.